

liges Interesser bedst ved at lade Ejendomsretten til de forskellige Grundarealer blive hos det offentlige. Der er intet til Hinder for, at man kan imødekomme de Interesser, der røre sig i Erhvervslivet med Hensyn til at komme i Besiddelse af saadanne Arealer, ved at leje dem ud paa Aaremaal eller bortfæste dem, eller hvordan man nu vil ordne det. Jeg kunde tænke mig, at man med Hensyn til disse Arealer overlod Brugsretten til det Selskab, der her er Tale om, for kortere eller længere Aaremaal og fastsatte en aarlig Afgift — man kan kalde den Grundrente eller Lejeafgift, hvad man nu vil —, en Afgift, som jeg kunde tænke mig kunde variere, efter som Værdien af det paagældende Areal steg eller sank, og som kunde fastsættes ved periodiske Vurderinger. Jeg vil henstille til det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, at overveje, om man ikke kan komme den Vej ud. Det forekommer mig, som sagt, meget betænkeligt at gaa videre i Retning af at sælge Jord i offentligt Eje til private Personer eller private Selskaber.

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, hvori der er Tale om at opgive en Ret, der nu tilkommer Lovgivningsmagten, til Fordel for Administrationen, kan jeg ikke undlade at paakalde i de ærede Medlemmers Erindring den Forhandling, der i 1896 fandt Sted her i Folketinget om Salget af Landbohøjskolens Have. Jeg erindrør fra de Referater, jeg den Gang læste, og jeg har faaet det bekræftet ved at slaa op i Rigsdagstidenden, at der den Gang fra Venstres Side blev rettet meget kraftige Angreb paa den daværende Indenrigsminister, Hørring, fordi han paa egen Haand havde bortsolgt Arealer, der tilhørte Landbohøjskolen. Man bebrejdede Ministeren ikke blot, at han havde solgt disse Arealer for billigt, men ogsaa, at han havde afgjort det uden at gaa til Lovgivningsmagten. Ved at læse i Rigsdagstidenden ville ærede Medlemmer kunne erfare, hvor stærke Udtryk der fra ledende Venstremænds Side den Gang blev anvendt om dette Forhold. Det var den senere Landbrugsminister Ole Hansen, der som Finansudvalgets Ordfører førte Ordet i denne Sag, og til ham sluttede sig den Gang bl. a. det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) paa Socialdemokratiets Vegne. Man var den Gang fra Venstres og Socialdemokratiets Side meget utilfreds med, at Administrationen paa egen Haand solgte væk af Arealer, der vare i offentligt Eje.

Man holdt stærkt paa, at det var noget, der ikke kunde gaa an. Ingen vidste, hvor det kunde ende; ingen kunde vide sig sikker mod, at Administrationen kunde komme i Tanke om at etablere Bortsalg af Grunde, der havde stor samfundsmæssig Betydning. Højre var den Gang inde paa, at Tingen var i sin gode Orden, at Regeringen maatte have Lov til at sælge af offentligt Eje, men dette Synspunkt bekæmpedes kraftigt af Venstre og Socialdemokratiet. Jeg kan ikke undlade at minde om disse Forhandlinger nu, da der foreligger et Lovforslag, som gaar ud paa at give en Rettighed bort, som Tinget tidligere har hævdet skulde være hos Lovgivningsmagten. Jeg advarer derfor meget imod at gennemføre det her foreliggende Lovforslag.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Thomas Larsen*): Jeg takker det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) og det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), som have givet det af mig forelagte Lovforslag deres ubetingede Tilslutning. Ligeledes takker jeg det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), hvis Tilslutning var i høj Grad betinget, men dog af en saadan Beskaffenhed, at det kan ventes, at han efter nærmere Overvejelse vil kunne tiltræde Lovforslaget. Derimod har jeg Vanskelighed ved at forstaa den Modstand, der er kommen til Orde fra det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Chr. Hansen), det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) og det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen). De to første ærede Medlemmer have henvist til gamle Udvalgsbetænkninger og Udtalelser ved Behandlingen af Loven af 1899. Under Udarbejdelsen af nærværende Lovforslag har jeg ikke givet mig af med, hvad der staar i de gamle Udvalgsbetænkninger, uagtet jeg har megen Respekt for, hvad der staar i saadanne gamle Betænkninger. Men jeg har stillet mig paa det Standpunkt at se ganske praktisk paa den Sag, der her er Tale om, og spørge mig selv: Hvordan bærer man sig bedst ad med at faa ordnet disse Forhold, naar der er Tale om Salg af Arealer, der høre Københavns Havn til? Hvordan kan dette bedst foretages saaledes, at det bliver mest økonomisk for Haven og for dem, der ville købe? Jeg kan forsikre det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds om, at min egen Magtstilling ikke har haft det mindste med denne Sag at bestille. Jeg er ikke personlig